

Molnár H. Lajos

És ha nem lesz duma?

Nem zavar a médiaháború.

Mikor ezt majdnem határozottan ki merem jelenteni, nem a médiáról vitatkozó, azon kívül álló politikai csatározásokra gondolok, nem a médiavezetők személyéről (leváltásukról és leváltásuk megtagadásáról) folyó, állítólag alkotmányos válsággá fajult vitákra és hasonló huncutságokra. Csakis a médiákon (rádió, tévé) belül politikailag polarizálódó ellenfelekre (ellenségekre), illetve az ebből származó „végtermékre”: magára a műsorra.

Nem zavar, mert most már mankó nélkül eligazodom az eddig árkos-bokrosnak tűnő útvesztőben. Eljutottam a jöltájékozottság ama fokára, hogy – például – ha meghallgatom a rádióban a 168 órát, holtbiztosan tudom, miről fog szólni a tévében A hét. Ugyanarról. Csak éppen ellenkező előjellel. Akit nekem bemocskolt a rádió, azt tisztára mossa a tévé – és fordítva!

Sőt, immárom egy-egy műsorszervező neve hallatán holtbiztos tippem van arra, hogy az éppen aktuális társadalmi „problémát” melyik oldalról fogja megközelíteni, melyik párt jelesét fogja megszólaltatni (a másik „fél” megkérdezése nélkül), melyik frakció mely szakadárjait fogja nekem rokonszenvenné sminkelni.

Bizony, nem is oly rég még zavarban voltam, hogy a rádió egyik műsorának miért hiányzik oly nagyon a világkiállítás, miközben (még aznap) a

másik műsor kígyót-békát okád rá. Kikapálódási készségemnek hála, ma már jó előre tudom, hogy – teszem azt – az éppen Soros ügy kit, miért, miképp zavar, és hogy ki, mily okból, mi módon próbál(na) meggyőzni engem „Az Igazságról”.

Ha zavarna a médiaháború, megoldhatnám e „problémámat” úgy is, hogy egyszerűen nem figyelek oda, kikapsolom a rádiót, vagy csak a Danubiust hallgatom (a híreknél fütyülök). Talán sokan ezt teszik, tanúsítja ezt jó néhány, sok pénzbe kerülő közvéleménykutatás, mely szerint az emberiség nagyarnak titulált része undorodik a politikától, a pártarcoktól és médiaháborúktól, egyszerűen csak szórakozni, kikapcsolódni akar a tengernyi sok bajból. Nemrég egy rádiós szaki mesélte nem titkolt lelkesedéssel, hogy több hetes amerikai „tanulmányútján” felfedezte a rádiózás jövőjét: sok kicsi, kereskedelmi, reklámközpontú rádióadócskát kell csinálni, sok zene, sok hirdetés, semmi duma (a reklámszövegek bőségesen elegendők), semmi kommentár, a hírből is csak annyi, amennyit headline-nak, vagyis amit egymondatos hírcímnek lehetne fordítani. Örömmel újságolta a rádiós szervező, hogy jónéhány állomás csak az öbölháború kedvéért (!) állította vissza hírműsorait, és hogy a modern USA-ban teljesen elképzelhetetlen a rádiójáték, az irodalmi adaptáció és

egyéb európai, maradi különbségek, inkább a zenére grü- és koncentrálnak, annak különböző rész-alj-műfajára specializálódtak a különböző állomások, így amelyik – modjuk – hard rockot sugároz, még véletlenül sem játszik le egy „normális” rock and rollt.

Lehet, ez a haladás iránya a rádiózásban. De akkor errefelé haladjunk – ha lehet – minél lassabban. Én még őrizgetném „maradi európai különbségeinket”, az irodalmat, a riportot, a társadalmi ügyek feszegetését, a közérdekű ismeretterjesztést, a kultúrát és művelődést általában, a változatoságot... Még a politikai ellentmondásokat, a parttalan és értelmetlennek tűnő vitákat is.

Próbálok elképzelni a rádiómat „amerikai módra”. Nincs Kossuthklub, amelynek tagjaival gondolatban vitatkozni szoktam. Nincs Határok nélkül, amely a szétszórtatott magyarság együvé tartozásának gondolatát erősítette. Nincs 168 óra, amelyből megtudhatnám, miről szól majd homlok-egyenest másképp a másnapi A hét. Nincs Gondolat – jel. Nincs gondolat. Csak jel: havy metal...

Nem baj, ha az a bizonyos gondolat néha vitatható, ha az eszmék ellentmondásosan összecsapnak. Valahogy csak eligazodunk köztük. Hogy igazi balhé ne legyen, viaskodjanak a szavak.

Engem nem zavar a médiaháború.

**E számunk megjelentetését
a József Attila Alapítvány támogatta**